

NAKLADATELSTVÍ EPOCHA – EDICE JINÉ SVĚTY

PŘÍSTAV U ŘEKY

PAVEL FRITZ

STYKA

JINÉ SVĚTY

**PŘÍSTAV U ŘEKY
STYX**

PŘÍSTAV U ŘEKY STYX

PAVEL FRITZ

© Pavel Fritz, 2024

Illustration © Žaneta Kortusová, 2024

Cover art © Lukáš Tuma, 2024

Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2024

ISBN 978-80-278-0163-3 (print)

ISBN 978-80-278-1369-8 (ePub)

ISBN 978-80-278-1370-4 (mobi)

ISBN 978-80-278-1371-1 (pdf)

KAPITOLA 1

Keneth Hutton naslouchal tlumeným tónům klavírního koncertu pronikajícím plastovou stěnou a opatrně protahoval jednu končetinu po druhé. Jeho svalstvem pokaždé projel obtížně popsateľný pocit. Jakási zpola trýznivá a zpola slastná křeč. Zhruba před půl hodinou absolvoval úspěšnou, leč vyčerpávající pouť na záchod a do začátku blížící se rehabilitace nehodlal nic podobně ambiciózního opakovat. Třináct měsíců zimního spánku by odrovnalo i nejodolnějšího grizzlyho v Yellowstone Parku, kam jezdíval jako kluk za strýčkem Tedem. A Penezičová je šetřit nebude.

Pohlédl přes rameno. Na sousedním lůžku šprtal vytáhlý blondák s tuhým ježkem informace z holografického listu volně se vznášejícího před jeho obličejem. Jmenoval se Tomas, pocházel z Denveru a byl profesí biolog, respektive mikrobiolog. Keneth měl dojem, že před odletem spolu dobře vycházeli, ale období výcviku zůstávalo stále potaženo závojem bílé mlhy. V případě druhého spolubydlícího, kterého cesta sebrala nejvíc, si nevybavoval téměř nic. Od doktorky pochytil jen jeho jméno.

„Jak je, Jasone?“ houkl směrem ke strnule ležící postavě, aby prolomil ledy a potrénoval hlasivky.

„Jestli nezvládnou co nejdřív pojit sám, tak mě za chvíli dorazí ta sadistka,“ ozvalo se chraplavě z rohu.

„No, na infarkt rozhodně neumřeš,“ utrousil blondák. „Záruka stopětatřicet let.“

„Tak to zkusím přes mrtvici.“

„Hodně štěstí.“

„Díky.“

Zmínka o záruce probudila v Kenethově podvědomí další zasutou vzpomínku. Vzpomínku na operaci, po níž skončilo v odpadkovém koši jeho srdce. Jeho vytrénované a naprosto zdravé srdce, nahrazené neosobním plastovým udělátkem firmy Sony, jemuž drzá reklama slibovala zárukou více než století, přestože se ten krám zatím nevyráběl ani dvacet let. Přes tohle se tenkrát nepřenesl lehce, ale to původní srdce, spálené kdesi v nemocniční peci, se nedokázalo napojit na palubní počítač, snížit tep na čtyři údery za minutu a vydržet to třináct měsíců a jedenáct dnů. Bylo moc pracovité, moc horlivé. Na druhou stranu kvůli infarktu asi opravdu nikdo z nich bačkory nenatáhne. Což znamená, že je na stará kolena čeká spíš rakovina, pokud nějaká stará kolena vůbec budou.

Dveře pokoje se s tichým zasyčením otevřely.

„Bože, ne...“, zasténal Jason. „Ještě nejsou čtyři.“

„Taky vás ráda vidím, hoši,“ usmála se Penezičová.

„A nejsem sama, kdo je na vás zvědavý, máte návštěvu.“

„Můžu dál?“

Černovlasá dívka v pánském pyžamu nečekala na souhlas, proklouzla kolem doktorky a stanula před tro-

jičí lůžek. Tomas zhasl holografická skripta. Ačkoli Debora Reesová představovala spolehlivý magnet mužských pohledů, modelingem by se neuzivila kvůli drobné postavě a příliš širokým ústům. Když se usmála, bylo to od ucha k uchu. Spíš by se uchytila v nějakém střeleném televizním sitkomu.

„Co děláte, kluci?“

„Já vejrám do stropu, Jason trpí a Tomas se za nás bifuje,“ podal hlášení Keneth. „Jak to, že ty už běháš?“

„Protože není taková padavka jako vy,“ objasnila Penezičová. Měla světle zelený plášť, protáhlý obličej a hnědé vlasy svázané do uzlu. Ve srovnání s Reesovou nebyla tak hezká, ale působila příjemně. A přinejmenším o dva řády seriózněji.

„Tak, kdo z vás chce jít první?“

„Zeptejte se, kdo poslední,“ zavrčel Jason.

„Já jdu,“ prohlásil Tomas a s námahou spustil dlouhé nohy na zem. „Ať to mám z krku.“

„To je správný přístup,“ pochválila ho doktorka.

„Jak dlouho budeme takhle polehávat?“ zeptal se Keneth.

„To záleží hlavně na vás, ale do tří týdnů jste v dokonalé kondici. Krevní obraz v normě, úbytek svalové hmoty v normě, osteoporóza se k rizikovým limitům ani nepřiblížila. Chce to jen trochu vitamínů, vápníku a pořádně cvičit.“

Tomas se při druhém kroku nebezpečně zapotácel, ale doktorka ho zručně podepřela.

„Problémy s rovnováhou odezní zhruba do deseti dnů, to se urychlit nedá,“ poznamenala. „Rotační boxy s umě-
lou gravitací jsou fajn, ale Coriolisova síla za tu dobu
vnitřní ucho pěkně zblbne.“

Keneth sledoval, jak odcházejí. Přestože Penezičová
nebyla tak malá jako Reesová, převyšoval ji Tomas o půl
hlavy. Bůhví, jakým trikem toho habána z Colorada na-
pěchovali do „rakve“.

Jakmile za nimi zapadly dveře, založila si Debora
ruce v bok a přísným zrakem přelétla zbylou dvojici. „Tak,
a teď chci slyšet, kdo z vás se těší stejně jako já. Všichni
kolem se tváří, jako by seděli někde v kanclu, a ještě
měli zácpu. Čeká nás ta nejsenzačnější věc, jakou si
můžeme představit! Vždyť je to jako sen! Jste taky tak
vzrušený?“

Z rohu se ozvalo krátké, nepřiliš přesvědčivé zamum-
lání, v němž se dalo rozeznat slovo nadšení.

„Tak alespoň ty, Kene,“ naklonila dívka prosebně
hlavu.

„Chceš slyšet pravdu?“

„Jo.“

„Je mi blbě, bolí mě celé tělo dohromady i každý kus
zvlášť, ale snad poprvé cítím, že můj život má vážně
smysl. Tohle stálo za všechny ty rány a kopance. Přípa-
dám si jako malý kluk. Jsem vzrušením bez sebe.“

Za úsměv, kterým ho Reesová odměnila, by se nemu-
sely stydět ani postavičky Walta Disneyho.

„No sláva, alespoň někdo... Můžu si u vás sednout? Už
mě bolí nohy.“

„Jasně.“

Dívka s úlevou usedla na Tomasovu postel.

„Už jste se koukali na složení výsadku? Půjde nás tam deset, ne osm. A co říkáte hierarchii? Všimli jste si, jak to poskládali?“

„Jo, už jsem na to mrknul,“ přikývl Keneth.

„A nepřijde ti to uhozený? Tohle je přece biologická expedice! Z desíti lidí jsou tři biologové a kdo je na posledních třech místech? Tři biologové!“

Keneth nepřiznal, že k polovině jmen na seznamu si zatím nedokáže přiřadit tváře ani profesní zařazení. Z nějakého důvodu právě on trpěl nejrozsáhlejší post-hibernační amnézií.

„Pořadí přece nehraje roli. Je jasný, že velet budou profesionální astronauti. Proto jsou všichni čtyři první.“

„To beru, ale proč jsme poslední i mezi odborníky? My máme odvést nejdůležitější práci!“

„Nezávid.“

„Ty taky nejsi moc vysoko, oboživelníku,“ odsekla. „Co mají ty blbý funkce vlastně obnášet?“

„To nejsou žádný funkce, ber je jako hodnosti v armádě. Ostatně část astronautů uvolnili z vojenských programů.“

„Hodnosti? Takže Newkirk je pro nás něco jako generál?“

„To těžko, generál bude sedět pěkně v teple tady na Ganymedu, ať už je to kdokoli. Newkirk je spíš plukovník, ti tři po něm majori, Older kapitán, doktorka poručík, já seržant a vy ostatní vojíni.“

„Ale Jason je až pode mnou a nic míň než vojín už není, nebo jo?“

„Jason je tu za padlý.“

„Vtipný...“ ozvalo se z rohu.

„Celá ta hierarchie je blbost, co nestojí za řeč. Do práce nám nikdo mluvit nebude. Pořádí se stanovuje jen pro krizový situace. Určuje, kdo převezme velení, kdyby Newkirka něco vyřadilo. Aby nebyl zmatek.“

„To si tedy na šéfování počkám,“ ušklíbla se.

„Nejsi tu proto, abys šéfovala, ale pitvala mimozemský červy,“ napomenul ji Keneth.

„Rozumím, pitvat mimozemské červy,“ přikývla dívka a zasalutovala rukou v modrém pyžamu. „Rozkaz, seržante.“

* * *

„Frede, mrkni na tohle, tomu neuvěříš...“

Oslovený střelil zrakem po muži u monitoru, ale zvednout se neobtěžoval. Měl jednu botu zutou a právě si vtíral mezi prsty smaragdově zelenou mast proti plísni.

„Co máš?“

„Zkus uhodnout, kdo nám posílá vzkaz.“

„Na volný frekvenci?“

„Na chráněný.“

„Prezident?“

„Co by na tom bylo divného? Ten nám radí obden.“

„Tak kdopak?“

„Tipni si ještě jednou, podobná celebrita.“

„Trenér Chicago Bulls?“

„Skoro. Jeho Svatost Urban devátý.“

„Papež? Děláš si srandu?“

„Ptá se na svýho muže.“

„Na toho chcípáka?“

„Jo. Mám dojem, že mu chce vymoct nějaký zvláštní pravomoce.“

„Cože?“

„*Návrh rozšířené definice kompetencí viz příloha jedna. Pouze osobám s pověřením A.* Další příloha je přímo pro toho šaška na marodce.“

„Tamblyna vomejou. Kromě šílence Matsona má na krku výbor, Kinga, novináře a teď ještě papeže. Nedivil bych se, kdyby kolem sebe taky začal střílet.“

„Nepřeháněj, Frede, nepřeháněj. Svatý otec určitě posílá cenné rady. Ve vatikánských archivech se najde úplně všechno.“

„Bodnul by algoritmus radiačních turbulencí.“

„Nerouhej se.“

„Papež... To je neskutečný,“ zavrtěl nevěřičně hlavou zutý muž a vrátil se ke své noze. „Jeden magor zmagořil a hulákal pitominy, teď magořej všichni.“

„Bill tvrdí, že ten apoštol má v kufří pravou papírovou bibli a svěcenou vodu.“

„To snad ne...“

„Jo.“

„Ježíši... Kdyby radši poslali pořádněj flák masa. Vraždil bych pro steak. Už se na to psí žrádlo nemůžu ani podívat.“

„Je mi z tebe smutno, Frede. Nejenže si neceníš přízně Svatého otce, ale teď se navážíš i do našich vynikajících konzervovaných směsí. Jde to s tebou z kopce.“

„A toho sis všimnul až teďka?“

„Že plesnivíš, mi neuniklo... Au!“

Letící tuba se odrazila od mužových zad.

„Nebud' surovej, nebo tě prásknu. Kde je vlastně starěj?“

„Kontroluje palivový čerpadla.“

„Budeš s ním mluvit?“

„Za chvíli jdu na křižovatku.“

„Tak mu řekni, že má u mě poštu. Nechci tuhle bombu pustit do sítě, než si to v klidu přečte.“

„Matson se nasere, že ho obcházíme.“

„Nestarej se.“

„Co myslíš, že v tom je?“

„Nevím, ale kombinace Matsonova zeleného mozku a papežskejch blábolů je tak unikátní, že by tu konečně mohla vykvést orchidej skutečného šílenství.“

„Ty romantiku.“

* * *

„Teď bys měl chvíli odpočívat,“ narovнала záda Penezicová a hřbetem ruky si otřela orosené čelo. Masírovala jako zkušený profesionál. „Dnes to bylo náročné.“

„Myslím, že i pro vás,“ zamumlal Keneth.

„O mě si starosti nedělej, jsem ráda, že mám pohyb. Dojdu pro Jasona.“

Postava v zeleném plášti se otočila a zmizela z Kennethova zorného pole. Na ošetřovně se rozhostilo úplné ticho.

Ležel a hleděl do stropu. Třicet minut tortury... Přírozeně věděl, že bude po více než ročním spánku zesláblý, ale netušil, jak snadno se do vyprahlé svaloviny zakousne křeč. Někdy zasáhl spasmus jediné místo, jindy rozsáhlou část těla. Pak nezbyvalo než zatnout zuby a čekat, dokud Penezičová ten zkamenělý uzel nějak nerozplete.

Myšlenky se líně převalovaly. Takže to dokázal... Je na Ganymedu. Šest set padesát miliónů kilometrů od Země... Pokoušel se tuhle informaci zpracovat od chvíle, kdy před dvěma dny otevřel oči, ale marně. Sám netušil, proč řekl Reesové, že je vzrušením bez sebe. Nejspíš jí chtěl udělat radost. Nebo možná přesvědčit sám sebe. V hlavě měl zmatek. Zatím nedokázal uvěřit, že je to opravdu reálné. Jednotvárné bílé přepážky připomínaly výcvikovou základnu na Měsíci, amnézie ustupovala jen pomalu. Snažil se systematicky propojovat izolované ostrůvky paměti a docela ho bavilo objevovat tímto způsobem sám sebe. Někdy spustil jediný náhodně vybavený výjev řetězovou reakci, která odkryla celou další kapitolu jeho života, jako když opadá omítka ze zakryté fresky. Bohužel ne všechny vzpomínky patřily k těm dobrým. Ohořelá lebka, rozhovor s matkou...

Promnul si obličej. Tímhle směrem se jeho úvahy ubírat nesmějí. Musí myslet pozitivně. Tohle si přece přál. Miloval výzvy a expedice EUROPA byla splněným snem

každého dobrodruha. V tom měla Debora pravdu. V Pacifiku mnohokrát riskoval život, aby odhalil tajemství hlubin, ale to, co měl na dosah nyní, nešlo přirovnat absolutně k ničemu. Před očima mu prolétla změt výjevů. Výsek dna ozářeného reflektory, manipulační rameno ponorky vířící usazené bahno, mlhavý pohyb uprostřed bělavých bublin... Cítil, jak umělé srdce v jeho hrudi zrychluje tep a hladina adrenalinu stoupá. Vůbec Deboře nelhal. Strašně se na ten tajuplný oceán těšil.

Pokusil se vstát a zjistil, že to jde. Ošetřovna 4C byla mrňavá místnost s jediným rehabilitačním lůžkem. Pomalým krokem přešel dvakrát tam a zpátky. Měl obvyklý pocit, že podlaha je nakloněná, ale naučil se ho korigovat. Ostatně, i kdyby spadl, v nízké ganymedské gravitaci by se moc nestalo. Jen při pokusu vstát by ho nejspíš zase chytila křeč.

Dveře se otevřely. „Výborně, vidím, že jste se zvedl,“ pochválila ho doktorka podpírající rozložitou, flegmaticky působící postavu. Jasonova popelavě šedá tvář naznačovala, že se jeho žaludek ještě neusadil, a Kenethovi blesklo hlavou, že je vždycky příjemné vidět někoho, kdo je na tom ještě hůř.

„Uložím tady toho a pomůžu vám zpátky,“ řekla Penezičová.

„Nemusíte, dojdu sám.“

„Radši ne. Jak se cítíte?“

„Fajn. Dokonce se mi vrací nálada.“

„Tak to je to nejlepší znamení.“

„Akorát mě pořád svědí kůže.“

„Dejte si vlažnou sprchu a smyjte pot. Ale pokud možno nepoužívejte mýdlo.“

„Neměl jsem pocit, že mě dráždí.“

„Nedráždí, dochází. Jako všechno tady.“

* * *

„Dámy a pánové, toto je opravdu mimořádná chvíle. Mám tu radostnou povinnost přivítat mezi námi, zjizvenými ganymedskými starousedlíky, čtyři dlouho očekávané hosty. Poslední příslušníky týmu, který zakrátko osídlí naši těžce vybojovanou hlubinnou základnu a sklídí plody mnohaletého úsilí stovek vědců, techniků i astronautů. Týmu, který se pod čtyřkilometrovou ledovou krustou Evropy poprvé dotkne nefalšovaného mimozemského života.“

Keneth se pohodlně rozvaloval v křesle a sledoval řečníka, nad jehož vysokým čelem se zvolna rozlézala pleš. Muž měl na sobě modrou košili, pletenou vestu s jemným kostkovaným vzorem a pod krkem červeného motýlka. Ten motýlek, zdánlivě tak nepatřičný v prostředí kosmické základny, působil jako sympatický důkaz, že jeho nositel dokáže sám sebe vnímat s nadhledem. Kenethovi připomínal profesora Clarka z univerzity, avšak zatímco zoolog, s nímž občas probíral taje podmořské fauny a přednosti okoloprocházejících studentek, byl pohodářským až lenivým individuem, rysy tohoto člověka svědčily o pevné vůli a schopnosti rozhodovat.

„Nejprve dovolte, abych se představil sám. Jmenuji se Gordon Tamblin a jsem vrchním inženýrem konstrukční etapy SIRINA, závěrečné fáze projektu EUROPA, kdysi známého pod úsměvně optimistickým názvem EUROPA 2086. Tento utopický termín, vycucaný z prstu kýmsi, jehož jméno historie nedochovala, byl prošvihnut o dobré tři roky nebo, jak jsem se naučil flexibilně říkat, o čtvrt místního roku, přesto myslím, že na práci, která za námi zůstala, můžeme být všichni tady ve sféře Jupitera hrdí. Dokázali jsme něco, co se jevilo tím obtížnější a nemožnější, čím dále jsme se dostávali...“

Ačkoli místnost nebyla velká, působila prostorným dojmem. Vděčila za to jednak absenci jakéhokoli nábytku s výjimkou sedaček rozestavených v půlkruhu kolem vyvýšeného pódia, jednak působivé podívané odehrávající se za řečnickovými zády. Většinu stěny pokrývala optická fólie s projekcí Jupitera zabíraného jednou z vnějších kamer, přičemž obraz svojí plasticitou vytvářel iluzi obrovského okna. Pro Kennetha znamenal ten pohled první hmatatelný důkaz, že se opravdu nachází hluboko ve vesmíru. Neuvěřitelně hluboko ve vesmíru.

„Prvním přírůstkem do naší jupiterské rodiny je Debora Reesová,“ zvýšil vrchní inženýr teatrálně hlas a máchl paží k dívce, která se zářivým úsměvem povstala a lehce se uklonila. Bylo vidět, že přijetí do nové rodiny prožívá.

„Specializací této půvabné dámy je komparativní anatomie, fylogenetika a evoluční biologie, což předurčuje

i její poslání. Primární katalogizaci evropských organismů na základě analýzy homologických a analogických struktur.“

Zazněl krátký potlesk, který Kenetha trochu překvapil. Atmosféra byla srdečnější, než čekal, téměř jako na vyhlašování nějakých cen. Vzápětí přišel na řadu on.

„Dále mi dovoďte, abych mezi námi přivítal Kenetha Huttona,“ představil jej řečník a ponechal mu čas, aby se uklonil.

„Keneth je zkušený oceánolog. Vzhledem ke skutečnosti, že nic jiného než oceán se na Evropě nenachází, není třeba přínosnost jeho profese blíže obhajovat. Dovolím si uvést pouze malou perličku, která se ke mně donesla prostřednictvím doktorky Penezičové, byť se zřejmě jedná o prolomení lékařského tajemství. Kdo by snad chtěl pochybovat o Kenethově bohaté profesní dráze, necht' se podívá na jeho záda. S jeho dovolením, přirozeně. Nalezne tam cosi jako poznávací znamení oceánologického cechu, nefalšované žraločí kousance. Předpokládám, že se jednalo o žraloka bílého.“

„Bohužel vás zklamal,“ zavrtěl Keneth hlavou, „šlo o obyčejného kladivouna. Bůh ví, čím jsem ho tak našel, asi je to dar.“

„No, já myslím, že tím méně to nebolelo,“ usoudil Gordon Tamblyn přátelsky a posluchačstvo se zdvořile zasmálo.

„Třetím odborníkem, jenž posílil naše řady, je Tomas Rossi,“ přesunula se pozornost k blondákovi s tuhým ježkem, jenž se vztyčil v celé své dvoumetrové výšce.

„Tomas má profesi, jež patří ke klíčovým. Je molekulárním biologem, na jehož verdikt čeká doslova celé lidstvo. Co nám prozradí DNA mimozemských organismů o příbuznosti, případně společných kořenech života ve vesmíru? A bude genom mimozemských organismů vůbec založen na DNA či alespoň na bázi nukleových kyselin? A mají vůbec genom? V jednom, myslím, můžeme Tomasovi všichni závidět. Ať řekne cokoli, už jeho první věta se stane legendou.“

„Doufejme, že to nebude věta: Rozbil se mi sekvenátor,“ utrousil Keneth a sešlost se znovu zasmála, tentokrát o poznání srdečněji.

„A konečně mezi námi vítám Jasona Petache,“ zaznělo z pódia jméno posledního nováčka, který sice povstal s jistou námahou, ale zjevně už měl nejhorsí za sebou. Úleva v jeho tváři byla téměř hmatatelná. Šlo o mladíka s širokými rameny, upřímným obličejem a trochu rozpačitým úsměvem. Kombinace, kterou by člověk očekával spíš u farmářského synka než neohroženého kosmického pionýra.

„Jason má na rozdíl od ostatních profesi půlenou,“ informoval řečník. „Kromě toho, že bude pomáhat s laboratorní činností Tomasovi, na něhož čeká objemově největší díl práce, je oficiálně druhým lékařem po doktorce Penezičové. Vzhledem k náročným podmínkám na Evropě nelze vyloučit, že se jeden z lékařů stane dočasně nezpůsobilým, takže jde o opatření jistě prozíravé.“

„No, pokud by někdo z vás potřeboval akutní chirurgický zákrok,“ ozval se Jason, „tak se modlete, abych tím

dočasně nezpůsobilým byl já. Mými specializacemi jsou imunologie, epidemiologie a alergologie. Ale podle příručky si rád zkusím něco nového.“

„Věřím, že na žádné větší operace nedojde,“ usmál se Tamblyn, „ale ve vesmíru není člověk nikdy prorokem.“

Když Jason usedl, představil vedoucí projektu postupně zbytek přítomných. William Newkirk, zkušený astronaut a budoucí velitel týmu, byl statný muž s tváří posetou dolíčky tak hustě, že se v ní obtížně hledaly nějaké rysy. Těžko odhadnout, zda šlo o důsledek vrozené vady, infekce či havárie. Přesto ten zkrabatělý obličej nepůsobil odpudivě a Keneth si dokonce pomyslel, že je to stylové. Jako by rozpraskané líce tohoto kosmického veterána pokrývaly stovky kráterů po mikrometeoritech.

Z trojice dalších astronautů, kteří je měli doprovázet pod vodu, byli přítomni pouze Diego Gonzáles, drobný chlapík s tváří hlodavce, a John Sandell, usměvavý černošský kluk. Oba proškolení operátoři ponorek a hydrobotů, což představovalo vedle obsluhy technického zázemí základny jejich hlavní úkol. Sestavu uzavírala doktorka Penezičová, kterou poznali během rehabilitace více než důvěrně, a jako zlatý hřeb profesor Robert Older, planetární geolog a vulkanolog z Newyorské univerzity, o němž Keneth slyšel, že je to ctižádostivý chlap s ostrými lokty, ale první dojem tak špatný nebyl. Klidný výraz, drobný knírek a krátce zastřižený vous lemující kultivovanou tvář příjemně kontrastovaly s drsným vzezřením astronautů. Mít klobouk s perem a kord, mohl